

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1904

ΑΡΙΘ. 2.

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΕΙΣΡΧΟΜΕΝΟΣ κ' ἐγὼ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους κεκλημένους εἰς τὸν νέον αὐτὸν ναὸν τῆς Τέχνης, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἡ «Νέα Ζωή», αἰσθάνομαι κάποιαν πνοὴν αἰσιοδοξίας νὰ φυσᾷ εὐεργετικὴ ἀπὸ τὸ μακρυνὸν πέλαγος τοῦ χρόνου.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἴμεθα ἀκόμη πολὺ ὀπίσω καὶ πολὺ μακρὰν τοῦ ἀναμορφωτικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον σῦρει τὸν

κόσμον πρὸς ἓν φωτεινὸν μέλλον καὶ δὲν ἔχομεν τίποτε τῆς ἀκμῆς καὶ τίποτε τῆς προόδου, τὴν ὁποῖαν παρουσιάζει ἡ Δύσις κατὰ τὴν αὐγὴν αὐτὴν τοῦ νέου αἰῶνος. Εἴμεθα ἔθνος, τὸ ὅποion μόλις ἀφυπνίζεται ἀπὸ ἓνα βραθὺν ὑπνον δουλείας· ἔχομεν κοινωνικὸν χαρακτήρα ἀσχημάτιστον εἰσέτι, φιλολογίαν μόλις ἀπελευθερουμένην τῆς σφραγίδος τοῦ πρωτογενοῦς καὶ ἀκόμη ζῶμεν μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν, τὴν ὁποῖαν καθιστᾷ ἀπελπιστικῶς πνιγηρὰν καὶ ὀλίγον ἠλιθίαν, ἓνα πλῆθος ὀπισθοδρομικῶν ἀναδυμνάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀναδίδονται ἀπὸ τὸ ἐγγὺς χρονικὸν διάστημα τῆς χθὲς ἐπὶ τῆς ὁποίας βαρύνει κάθε πρόληψις καὶ κάθε ἀμαθὴς φανατισμὸς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια· ὀλίγον μελαγχολικὴ ἀλλὰ σιδηρὰ μ' ὅλα ταῦτα καὶ ἀναμφισβήτητος.

Καὶ ἔμως, ἐὰν τὸ φῶς δὲν εἶναι πολὺ· ἐὰν ἡ παρακολούθησις μιᾶς φιλολογικῆς ἀφυπνίσεως καὶ μιᾶς βρεφικῆς καλλιτεχνίας εἶναι πρᾶγμα ὀλίγον ἀχάριστον καὶ ὀλίγον κοπιώδες· ἐὰν μέσα εἰς ἓνα φιλολογικὸν περιοδικὸν δὲν ἔχη ν' ἀντικρύσῃ κανεὶς ἄλλα ἐγκεφάλων καὶ προσπαθείας ὑπερόχους, καὶ ἀκόμη ἐὰν μέσα εἰς τὰς σελίδας του δὲν πρόκειται νὰ συναντήσῃ κανεὶς τὸ ὄνομα ἑνὸς Τολστόη ἢ ἑνὸς Στέγκιεβιτς

ἢ ἑνὸς Τσέχωφ, οἱ ὁποῖοι διατρέχουν τὸν κόσμον ὀλόκληρον μὲ τὰ πτερὰ τῆς φήμης καὶ τῆς Δόξης, ἔχει ἔμως χωρὶς ἀμφιβολίαν νὰ παρακολουθήσῃ τὸ θεῖον καὶ ἡρεμὸν θέαμα μιᾶς αὐγῆς, ἑνὸς γλυκοχαράγματος ἐγειρομένου ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα, γεμάτου ἀπὸ ὑποσχέσεις.

Δὲν εἶναι κατὰ τί τὸ ἐκτάκτως ὠραῖον καὶ ἡ παρακολούθησις μιᾶς φιλολογικῆς ἐπιφάσεως, ἑνὸς σχηματιζομένου ἔθνους, μιᾶς γλώσσης ὀργανιζομένης, μιᾶς δημοκρατικότητος, ἐγκλειούσης ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς προόδου ἀφ' ἧς ὑπήρξαμεν πάντοτε ἡ φυλὴ τῶν μεγάλων συλλήψεων καὶ τῶν μεγαλειτέρων ἀποδόσεων;

Διὰ τί νὰ μὴν εἴμεθα αἰσιόδοξοι, νικηταὶ τῆς Ζωῆς;

Ποῖος ποτὲ θὰ ἠμποροῦσε νὰ προσπῆ εἰς τοὺς ἀέστους θεμελιωτὰς τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις, ὅτι θὰ ἐγίνοντο οἱ χαρακταὶ μιᾶς νέας ὁδοῦ εἰς τὰ Γράμματα καὶ τὰς Τέχνας, οἱ θεμελιωταὶ μιᾶς νέας πνευματικῆς περιόδου, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἱστορία ἀπεκάλεσε Χρυσὴν; καὶ ποῖος θὰ ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ μαντεύσῃ, ὅτι αἱ θλιβεραὶ ἡμέραι τῆς Χαιρωνείας θὰ ἦσαν αἱ προάγγελοι μιᾶς νέας φιλολογικῆς Ἀναγεννήσεως, ἡ ὁποῖα ἐφώτισε καὶ ἐσκάρπισε χυμὸς Τέχνης καὶ ἐδημιούργησε καὶ ἐθανυμάσθη;

Ὁ οὐρανὸς μας, ἐκτείνεται ὑπεράνω φορτωμένος ἀπὸ ἀναμνήσεις δόξης· τὸ ἔθνος μας κρατεῖ εἰς τὰς φλέβας του, ὅπως ὁ φοίνιξ, τὸ μυστικὸν τῶν αἰωνίων ἀναγεννήσεων.

Καὶ δι' αὐτὸ, εἰσερχόμενος κ' ἐγὼ σήμερον μαζὺ μὲ τοὺς λοιποὺς κεκλημένους εἰς τὸ νέον αὐτὸ ἀνάκτορον, τὸ ὁποῖον ἐθεμελίωσεν ἡ «Νέα Ζωή» πρὸς τιμὴν τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης, αἰσθάνομαι τὴν πνοὴν τοῦ παρελθόντος νὰ φυσᾷ ὡς ἑλαφρὸς ζέφυρος ἀπὸ τὸ μακρυνὸν πέλαγος τοῦ χρόνου, νὰ σκορπίσῃ γύρω μου αἰσιοδοξίαν καὶ νὰ μοῦ χαρίσῃ ἐλπίδας αἰσιωτέρου μέλλοντος.

Χρ. Π.